

„Ja, als u dat denkt . . .”, begon hij aarzelend, „als 't zoo is . . ., ja, natuurlijk, dat is wel wat anders”. Kon hij zich maar duidelijk uitdrukken; hij bemerkte den wensch in zich, dat zijn vader precies zou zeggen, wanneer hij dood ging; 't deed hem schrikken; zijn geweten begon luider te spreken en hij voelde duidelijker nog den eisch om te blijven. Had hij zich maar niet zoo laten gaan de laatste dagen en zooveel aan Margreet gedacht; nu was zijn schuldgevoel grooter en was het moeilijker om weg te komen.

Zijn moeder nam nu den zieke bij den pols, met kracht de trilling in haar handen onderdrukkend.

„Kom, kom”, zei ze, hoewel zij heelemaal geen verstand van den polsslag had, „zoo erg is 't niet; je zult 't te zwart inzien”.

Monk zweeg. Thijs draaide zich om en liep om de tafel heen naar 't linksche raam. Bij de bureu zag hij een dienstmeid staan gluren. Snel trok hij de tule gordijnen naar elkaar toe, en toen ging ze dadelijk weg. De lijst in het kooitje floot en uit de verte antwoordde een andere. Hij slofte verder en stond weer voor het bed.

„Nou Pa . . . zal ik maar gaan . . . of niet?”, mompelde hij.

„Ruk maar uit”, zei Monk. Thijs drukte hem de hand, die slap bleef. Hij dacht er even over, hem een kus op het lange, witte voorhoofd te geven, maar schrok terug voor die huichelarij. In de deur zei hij nog eens zoo hartelijk mogelijk goeiendag en hij kreeg een flauw antwoord.

't Was hoog tijd voor den trein. Zijn moeder holde naar boven om een hoed te halen; zij zou hem een eindje wegbrengen. Thijs deed langzaam de voordeur open; de zon straalde hem tegemoet. Hij ging op de stoep staan en koesterde zich. Achter hem was het stille huis, voor hem de stille, lichte morgen. Hij keek verstrooid naar al het groen en goud en de vele bloemkleuren. Zijn gedachten waren stomp en vormeloos.

Daar kwam zijn moeder aan. Hij keek

werktuigelijk toe, hoe zij de deur voorzichtig tot op een kier dichttrok.

Snel liepen zij de bochtige laan af. Op een zonnigen hoek kuste zijn moeder hem met tranen in de oogen ten afscheid. Hij stapte door, maar keek nog telkens achter zich, om haar plezier te doen, want hij wist wel dat ze zou blijven staan tot hij uit het gezicht was. Eindelijk; weer op een hoek, wuifde hij voor 't laatst naar het tengere figuurtje en liep toen kordaat verder. Maar er kwam een prop in zijn keel, hij voelde zich akelig eenzaam en verstooten. Een hobbelig, braakliggend veldje lag voor hem; hij vergat bij het oversteken telkens op te letten waar hij ging en strompelde als een oude man. 't Allerliefst was hij teruggerend naar huis, maar zijn trots en zijn despotisch opgelegd verlangen bezaten hem. Hij wilde zich niet bekennen, dat hij er verschrikkelijk tegen op zag Margreet weer te ontmoeten; hij kon het niet dulden te moeten denken dat zijn liefde maar een vluchtige aandoening geweest was. Zijn rol van rijp, diep voelend mensch wilde hij niet opgeven.

Margreet had nagedacht. Ze was begonnen met te trachten zich Matthijs in zijn ware gedaante voor te stellen. Die pogingen hadden haar pijn gedaan, maar ze had volgehouden en tenslotte de overtuiging gekregen, dat Thijs' eenige fout was: zijn jeugd. En 't ergste was, dat het niets zou geven, al zei ze 't hem. Hij had haar niet werkelijk lief; ze moest het zich wel bekennen, al deed ze het zoo onverstaanbaar mogelijk. Ze zag immers dat hij het ook nog niet zou kunnen, liefhebben. 's Avonds in bed snikte zij er om dat Thijs niet een jaar of wat ouder was. Ze trachtte zich voor te stellen hoe hij zijn zou als volwassen jonge man, wanneer zijn groote woorden inhoud gekregen zouden hebben. Hij had toch zulk een goed, lief gezicht; hoe zou hem een snor staan? Dergelijke gedachten gaven haar een smartelijk genot. In de des te grooter radeloosheid die daarop volgde, verzon ze